

Introit: **Žalm 29**

Píseň 549

Modlitba

Čtení: Exodus 13, 17-22 a 14, 1-16

Píseň 631

Text kázání: Jan 10, 1-16

Milí přátelé, bratři a sestry,

kdybyste zde v tomto chrámu byly ve čtvrtek odpoledne, tak byste měli možnost sledovat zajímavou podívanou. V rámci přífarského tábora zde probíhala hra pro děti. Napříč celým kostelem zde byla natažena taková silnější **červená nit**. Byla natažena různě, procházela mezi lavicemi, od bočních dveří k dalším dveřím, zleva doprava, pod kazatelnou, pod stolem, z přední části až k hlavnímu vchodu. V čem spočíval princip této hry? Každý soutěžící vcházel do kostela bočními dveřmi se zavázanýma očima a byl mu přidělen vidoucí průvodce. Ten ho přivedl k červené niti a slepý se jí měl držet po celou cestu bludištěm. Ten, kdo se červené niti držel až dokonce, našel na konci poslepu zvoneček. Když na něj zazvonil, mohl si sundat šátek a byl u cíle. K tomu, aby tuto cestu každý zvládl bezpečně, bylo potřeba naslouchat hlasu průvodce. Ten ho varoval před schodem a před různými jinými překážkami, aby se nezranil. Na cestě bylo ale několik zádrhelů, které bylo potřeba překonat. Tam, kde červenou nit křížovaly uzly propojené zelené provázky, tam musel soutěžící po hmatu poznat, která cesta je ta pravá. Pokud se spletl, pak ho zelený provázek dovedl **do slepé uličky**. Jedno místo bylo obzvláště těžké, protože červená nit vedla do krabice, kde byly rozmotány další různé provazy a na té červené niti byly naházeny. Zde některým opravdu trvalo dlouho, než se odsud vymotaly. Všechny patálie a bezradnosti ale sledoval jejich průvodce, a pokud bylo potřeba, říkal důležité instrukce, co má soutěžící dělat. Nakonec bludiště všichni dobře zvládli.

Tuto hru jsme, milí přátelé, s dětmi hráli nejen pro zábavu, ale také proto, abychom se učili určitým duchovním principům. Náš život je totiž tomu bludišti hodně podobný. Často býváme slepí a bezradní. Ale Bůh nám dal důležité nástroje k tomu, abychom došli do správného cíle, totiž do věčného života. Bůh nám dal Boží Slovo. Dal nám Písmo. A ten, kdo se ho drží a jde podle něj, tak se v tom bludišti života nemůže jen tak ztratit. Podobnou zkušenost popisuje žalmista ve 119. žalmu: **Tvého Zákona se budu držet ustavičně, navěky a navždy**. V té naší hře držet se zákona a jít podle Písma znamenalo držet se stále červené niti. Tím druhým důležitým nástrojem, který nám Bůh dává, je vlastně sám Pán Ježíš. On přece říká: „**Já jsem s vámi až do skonání věků**.“ V naší hře tuto úlohu dostali vedoucí, kteří byli dětem průvodci. A děti se musely učit důvěřovat hlasu svého průvodce.

Nicméně, bratři a sestry, jistě mi dáte za pravdu, že poslouchat se zavázanýma očima lidského průvodce je mnohem snazší, než naslouchat Božímu hlasu. A známe vůbec ten Boží hlas? Když se budeme jako té červené niti držet Písma, tak zjistíme, že je to velice důležité znát tento hlas. Nestačí totiž držet se jen Božího zákona a stát na místě. Bez naslouchání Pánu Ježíši v modlitbě stěží se pohneme k cíli. Anebo i kdybychom šli, velice snadno sejdem na špatnou cestu. Na té hře to bylo velmi prakticky vidět, že děti potřebovaly naslouchat svému průvodci. Důležité tedy pro náš život není být pouze písmákem, ale tím, který má s Pánem Ježíšem vztah. Osobně Krista zná a důvěřuje Mu. Konečně mluví o tom sám Pán Ježíš jako Dobrý Pastýř: **Mé ovce slyší můj hlas a jdou za mnou, protože můj hlas znají**. No jo, řekneš si, ale jak já poznám, že ke mně mluví Pán Ježíš a ne někdo jiný? Vždyť je tolik hlasů... Když jsme kdysi hráli tuto hru v Odrách, tak jsme ji skutečně hráli tak, že k tomu slepému, který šel bludištěm, mluvil nejen jeho průvodce, ale i další falešní průvodci, kteří ho chtěli přivést na špatnou cestu. A je to tak skutečně i v životě. Mnohdy místo Božího volání následujeme svou vlastní ctižádost, své sobectví, nebo svůj strach, zlou touhu. Býváme často opravdu jak slepí. A navíc tak zvláště slepí. Právě u druhých mnohdy vidíme, jak jsou slepí, ale vlastní slepotu zpravidla nevidíme.

Nicméně takovým prvním a důležitým předpokladem znát hlas Pána Ježíše je, učinit ho skutečně Pánem a Pastýřem nad svým životem. Vždyť, jak praví Písmo, pouze skrze Něho můžeme vejít do věčného života. My jsme četli, že on o sobě taky říká: „**Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu**.“ Máme-li se tedy ve světě a životě dobře orientovat, učiňme králem svého života Pána Ježíše a jednejme podle Jeho slova v evangeliu. Vyznáváme-li, že On je náš Pán, mělo by to být na našich životech skutečně vidět tak, že jednáme podle jeho slova a že jeho slovo je pro náš život prioritní.

Tím dalším předpokladem, jak rozpoznat Pánův hlas je totiž právě ten, že On nás vždycky povede v souladu s Božím slovem. Nikdy nepůjde proti Písmu. V naší hře bylo úkolem průvodců vést děti tak, aby se držely toho správného provázku. A když zbloudily, tak jim řekli, že došly do slepé uličky, že se musí vrátit. Nebylo jiné cesty. V našem životě bychom tedy měli rozpoznávat, že myšlenka nebo touha srdce, která jde proti Duchu Písma, je myšlenka nebo touha bludná, která přivede na scestí.

Abychom to tedy dobře rozpoznávali, tak **se potřebujeme držet Písma**. Je tedy velmi důležité Písmo svaté znát, čerpat z něho a studovat ho, vyučovat se v něm, abychom dobře rozpoznávali, které myšlenky dostáváme od Boha a které nás od Něho chtějí odvést. Z osobní zkušenosti mohu říci, že Duch svatý to má snazší s těmi,

kteří Písmo znají. Duch svatý rád připomíná našemu srdci a naší mysli slova Písma do dané situace, ve které se nacházíme. Pokud ale nečteme pravidelně Bibli a není pro nás knihou číslo jedna, co nám má Duch svatý v těžkých životních chvílích připomínat? Jak nás má navést správným směrem z našich zoufalství a bezradností? Čím více ale budeme Slovem Božím žít, tím budeme silnější. Tak jak píše Jan ve svém 1. listě: **Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a tak jste zvítězili nad Zlým.** Ten přífarský tábor byl s výukou angličtiny. Dnes aby se člověk neztratil ve světě a aby se tam domluvil, tak umět anglicky je dost potřeba. Stále více dobrých zaměstnání vyžaduje cizí jazyk. No a člověk, který zná jen pár slov, se mnoho nedomluví. Obstojí ten, kdo se v tom cizím jazyku zdokonaluje. A podobné je to právě v tom duchovním světě. Čím více se budeme vyučovat Božím slovem, tím lépe porozumíme Boží řeči.

Důležité je ale, bratři a sestry, **číst Písmo s modlitbou.** Rozjímat nad tím slovem, prosit Ducha svatého, aby nám dal porozumět. Číst totiž Písmo svaté bez modlitby, nemuseli bychom vůbec porozumět. Anebo by se nám mohlo také stát, že se z nás stanou pouze náboženští lidé a moralisté. Bez vztahu k Pánu Ježíši, bez přítomnosti Ducha svatého se nám totiž lehce stává, že jsme podobní zákoníkům Starého zákona. Na druhé máme vysoké nároky, ale sami přitom nejsme schopni Zákon plnit. A když si to uvědomíme ve svých životech, tak nás to naplňuje vinou a zoufalstvím. V naší hře takovou situaci představovala ta krabice plná jiných provazů, ve které se ta červená nit ztrácela. Ty další provazy vlastně představovaly, že bez Božího milosrdenství a ospravedlnění v Kristu, se v tom Zákoně zamotáme a stěží najdeme cestu ven. Proto je potřeba se ztišit, modlit a v modlitbě naslouchat, co nám říká skrze Ducha svatého Pánův hlas.

Ještě bych zmínil, jeden důležitý předpoklad pro náš křesťanský život, který vychází z toho dnešního textu evangelia. Pán Ježíš mluví o tom, že **své ovce volá a ony jdou za ním** jako jedno velké stádo. To stádo představuje vlastně **společenství víry.** Moc dobře jistě víme, jak je společenství věřících pro naši víru důležité. Ve společenství, které skutečně následuje Krista a ne člověka, se může člověk být sdílet, zkoumat a ujišťovat, zda jde správným směrem. Ovečkám, které stádo ale opouští, se jejich jistota dříve nebo později začne ztrácet. Když si představíme ovci, která se vzdaluje stádu, tak se vlastně vzdaluje i svému pastýři. A pastýřův hlas slyší stále slaběji, až jej nakonec slyšet přestane.

Dobrá zpráva evangelia ale zní, že **Dobrý pastýř pokládá za své ovce i život.** A Pán Ježíš svůj život položil na dřevě kříže, abychom ty i já, byli zachráněni. A Pán na každý den vyhledává zbloudilé a ztracené ovce. **Každou zná jménem.** I tebe zná jménem. On své ovce přepočítává, a když se mu ztrácíme, tak nás znovu volá, hledá a zachraňuje. Pán je s námi **po všechny dny, až do skonání věků.** A stejně jak byl úkol průvodce provést děti bezpečně do cíle, tak úkolem Pána Ježíše je bezpečně nás provést všemi úskalími, i tím údolím stínů smrti. Stejně jako byl průvodce stále s dětmi, tak je Kristus stále také s těmi, kteří Mu důvěřují a kteří na Něho spoléhají. V té hře se mi líbil jeden okamžik, kdy se jedna holčička ujišťovala otázkou, jestli s ní průvodce je. Když byla ujištěna, tak byla upokojena. V našich životech jistě přichází podobné okamžiky, kdy si myslíme, že Pán na nás zapomněl. Nebojme se v takové chvíli modlit a Bohu naslouchat. On s námi je, i když Ho nevidíme a i když některým situacím života nerozumíme.

Závěrem bych ještě zmínil několik zajímavých okamžiků Božího vedení, kdy Hospodin vyvedl Boží lid z Egypta a dále jej vedl pouští do zaslíbené země. V knize Exodus jsme četli, že **Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci. Sloup oblakový se nevzdálil od lidu ve dne, ani sloup ohnivý v noci.** Moc si to možná neumíme představit, ale zůstat společně v blízkosti oblakového nebo ohnivého sloupu znamenalo ujištění a bezpečí. A naopak když si představíme, že by někdo tento sloup nenásledoval, pak to znamenalo téměř jistou smrt. Dále jsme četli, že **když farao lid propustil, nevedl je Bůh cestou směřující do země Pelištejců, i když byla kratší. Bůh totiž řekl: „Aby lid nelitoval, když uvidí, že mu hrozí válka, a nevrátil se do Egypta.“ Proto Bůh vedl lid oklikou.** Někdy nám může to Boží řešení připadat nelogické, věrme ale, že Bůh o životě ví mnohem víc, než my a ví mnohem líp, než my, co v danou chvíli potřebujeme. Důvěřujme Mu. A tak když Izraelce vyvedl k moři a když v zádech měli Egyptany, tak si také mohli Izraelci myslet, že je Bůh vedl do záhuby, A přitom je vyvedl přes moře. Zajímavé na tom ale je, že v pravou chvíli se na celou noc oblakový sloup přesunul mezi pronásledovatele a pronásledované. **Egyptu byl tmou, Izraelcům světlem.** A to poslední, co bych chtěl zmínit, je Hospodinova odpověď na Mojžíšovi modlitby, když stáli v úzkých na břehu moře: **„Proč ke mně úpíš? Pobídní Izraelce, ať táhnou dál, Ty pak pozdvihni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozpoltíš je, a tak Izraelci půjdou prostředkem moře po suchu.** Někdy je čas modliteb a jindy je čas konat. Učinit krok víry. Tak na to pamatujme a nechme se vést Božím Duchem. Amen. Modlitba Píseň 248

**Slovo poslání:** Židům 3, 12-19

**Požehnání:** Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 198